

Виходить у Львові
щодня (крім неділей і
св. свят. свят) з 5-ї
години по полудні

РЕДАКЦІЯ

і Адміністрація: уль-
ця Чарнепкого ч. 10.

ЦІСЬМА приймають
ся лиш франковаці.

РУКОПИСИ

звергають ся лиш як
окреме жадає і за зло-
женим оплати почт.

РЕКЛЯМАЦІЇ

незапечатані вільні від
оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в бюрі днешників
насаж Гавсману ч 9 і
в п. в. Старостях на
провінції:

на цілий рік К 4-80
на пів року К 2-40
на чверть року К 1-20
місячно . . . К—40
Поодинокє число 2 с.

З почтовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10-80
на пів року К 5-40
на чверть р. К 2-70
місячно . . . К —90
Поодинокє число 6 с.

Вісти політичні.

З Делегацій. — Війна на Балкані. — Австрій-
ско-сербске напружене.

В середу розіслано звіт марк. Бакегема, випрацьований для комісії заграничних справ австрійської делегації. Звіт згадує про побіди союзних балканських держав і зазначає, що наслідком занятя Солуня і через те, що побідники підходять до Царгорода, війна сама через себе добігає кінця, і надійшла хвиля на починення посередництва, приготовляваного при постійнім контакті великих держав, але під впливом, що воюючі держави зажадають того.

Комісія цілком годить ся на те, що цілю нашої заграничної політики, котра не має заборчих намірів, є удержати мир в злучі з охороною інтересів держави перед всякими впливами і числити ся в широкій мірі з ситуацією, витвореною побідою балканських держав, а також укріпити основи тривалого, приятного порозуміння з ними, однак в тим домаганям, щоби справедливі інтереси монархії не наразити на шкоду.

Звіт заявляє, що міністер Берхтольд був першим керманичем держави, котрий з парламентної трибуни заявив становище в справі нового положення. Дискусія, що відбула ся

в комісії, згоджувала ся в аичливости для ровнитку балканських держав, які они осягнули своєю хоробростию і жертвами. Комісія сподіє ся, що важні питання, які чекають ще розвязки, правительство поладить в найтіснійшій порозуміню з нашими союзниками, дбаючи при тим про наші управлені інтереси.

Комісія з симпатією приняла признаня в ехпозе для становища Румунії разом з висказом бажань, щоби домаганя сеї держави уваглядило ся. Дальше згадує ся про заключеня мира Італією та про з'їзд гр. Берхтольда в Берліні з марк. Сам Джуліано, що мав на цілі скріпленя тісної приятности обох держав.

Кінчить висказом заяв довіря від комісії для міністра Берхтольда.

Войськова комісія австрійської делегації зібрала ся в четвер. По звіті п. Козловського і короткій заяві міністра війни Авфенберга, який покликав ся на ехпозе, виголошене в угорській делегації, приступили до дискусії.

Дел. Хоч обговорював подрібно домаганя Сербів що-до пристани над Адриєю і заявив, що ходить тут лише о торговельно-політичні інтереси, вкінці сказав, що найліпше було би Альбанію віддати Сербії. Дел. Смераль в консеквенції становища соціальних демократів заявив, що буде голосувати против військового бюджету. Дел. Чернік заявляє, що монархія не може згодити ся на поділ Альбанії, аві на пристаць для Сербії над Адрийским морем.

Дел. Ісopesкул-Грекул каже, що коли управлені інтереси монархії покличуть румунський нарід під оруже, то сей нарід піде на війну, не питаючи, яка єї причина.

Мін. війни ген. Авфенберг з притиском заявляє, що задержане під оружем войска третого року аж до вступленя новообразованих рекрутів в ряди відділів, стаціонованих в Босві, відповідає військовим законам і не є аномальним розпорядженям, котре можна би лучити в теперішню важною хвилию. Доси Австро-Угорщина не робила ніяких військових запоряджень. В монархії панує миролюбність, але коли би мала надійти поважна хвиля, то покаже ся добре традиційне одушевленя і свідомість обовязку нашої армії. При одушевленю, що оживляє всіх офіцірів і воїків, можемо в поважній хвилі спокійно числити на арию.

Кінцеві слова міністра нагороджено живими оплесками.

Говорили ще делегати: Пітоні, Критнер і Козловський, потім засіданя замєнено.

На засіданю босаньської комісії австрійської делегації, підчас дискусії над босаньскими залізницями промовляв спільний міністер скарбу др. Білинський. Заявив, що політичні відносини в Босні нормальні. Населєне без вимки льояльно настроєне до монархії. Міністер докладно обговорював програму будови босаньских залізниць, а передовсім будову шляху Бугайно-Арсано, котрий без огляду на те, як у-

3)

Служниця без заплати.

(З німецького — О. Гекера).

(Дальше).

— Алеж прошу вас, Стівне, мені все ще ліпше як многим иншим женщинам — застерігала ся містрес Моффарт, коли той молодий чоловік одного вечера так говорив. — То правда, що я мушу добре увихати ся, але за то маю преці діти, котрі мені що тиждня приносять свою платню, отже можемо так жити безжурно, ба, що більше, я маю все мої діти під доглядом і можу старати ся о то, щоби з них було в часом щось доброго. Чарлсови треба ще несповна два роки і він вступить до поліції, а Джорджа вже нині добрий візник. О Вільємі вже й не хочу говорити, він співає в церковнім хорі, учить ся за дармо і дістає харч, а крім того приносить ще мені що тиждня два долари — ну, а Мейбль робить також що може — а обоє наймолодші, ну, хіба то не чемні діти? О ві, Стівне, мені не так то дуже але і дякую лиш Всевишньому за его ласку.

Усміхнувшись з тиха, розперла ся, зложила руки заняті якоюсь латаніною на коліна і так відпочиваючи хвилинку, споглядала на огонь на припічку. На дворі настала вже була студена ніч, бо то було в падолисті і вже від години падав дрібний дощ.

— Як хто ту річ понимає, Стівне — говорила она відтак щиро дальше. — Але то певно, що жінці, у котрої наймолодшій дитині минує вже пятий рік, не согірше — перед тим бувають прикрийші часи, коли одну дитину має ся при грудех, другу, що ще чіпає ся спідницю, а двоє або й троє що вже можуть бігати або таки й уганяти. Милый Боже, чоловік тоді аві на хвилю не певний свого життя і мусть завдно гоняти собою, щоби відвернути яке нещастє або недопустити до него. Тоді нема баянка від праня, що не стояв би досить високо, нема досять добре запрятої коробочки з сірниками, нема ножа ні ножць добре замкнених, щоби не могли попасти ся в руки — а они не лиш можуть попасти ся, але таки й попадають ся — а коли діти не знають вже що иншого, то упхають собі в ніс гузик від черевика, або нараз вибіжать і десь заблукують ся — або попадають в лихе товариство і треба бігати за ними та чоловік навіть не знає, до чого перше брати ся.

Она притихла. Своєю згадкою вернула до невеселих часів та запустила ся в замішанину невідрадних подробиць, в котрих кожда робила смуток і викликувала слези, а всі разом намагали від неї всего відреченя.

Та й Стівен сидів глибоко призадуманий, сперши голову на руку і вдивив ся в огонь на припічку. Отже то таке жіноче житє! І в ту безконечну нужду хотів він — та й ще хоче втягнути Мейбль! Сам себе би проклинав. Ці-

лий сьвіт видавав ся ему тепер безглуздий і несправедливий. Ему здавало ся, мов би то лиш богачі мали право женити ся і бути щасливими. А все-таки він тужив за Мейблею і тотя туга мучила его як день так ніч!

Одного вечера закотіло ся ему таки дуже побачити ся преці раз з улюбленою дівчиною. Він убрав ся як в свято і відшукав тоту пишну палагу пані Ренсфеллар. Перейшовши через головну браму і поборовши щасливо деякі трудности, удало ся ему одержати вступ через бічну браму і там висказати своє бажанє, щє хотів би поговорити з Мейблею.

Дверничка завела его до малої комнатки в пряземі і попросила его там сідати та заждати.

Минув якийсь час а відтак прийшла Мейббель, убрана як покоєва в сукни з рожевими і синими пасочками, в котрій дуже було їй до лица і в чашчаку на піднесенім в гору брунянім волосю та в легоньім фартушечку.

Стівн вдивив ся в неї так, як би то був якийсь привид. Встав заклопотаний, обертав безрадно капелюх між обома руками і не знаючи, що промовити, лиш дивив ся на неї. Она виглядала для него мов би якесь любе, весняне чудо, але ніколи перед тим таке, як тепер, мов би походяче з иншого, десь безнадійно далеко лежачого від него сьвіта.

— Тішу ся, що ти також раз навідав ся до мене — повитала его дівчина і подала ему руку.

ложать ся політичні відносини, сотворить получена між Сербією і австрійськими дальматійськими пристанями. Коли відносини управильнять ся, вибудує ся довгий на 40 кдм. зеліничий шлях від Утіци до Бердіште, чим сотворить ся доступ до пристани Метковіц або Спліта. Міністер заявля, що без огляду як уложать ся політичні відносини, обовязком монархії є вибудувати сей транспортвий шлях. Кошти будови тих зеліничих шляхів будуть виносити 270 мільонів корон, з того 180 мільонів припадає на монархію, а 90 на Босну. Вкінці зазначив, що з нагоди воєнних подій, які тепер відбувають ся, дуже мале число Сербів утікло, щоби влучити ся з сербськими військами, бо лиш 150 людей.

На четверговім засіданні військової комісії австрійської делегації по промові міністра війни Авфенберга, говорили делегати: Гельмер, Юкель, Седляк, Рінесль і Клям Мартініц, по чім наради відпочею до по полудня.

Безпосередні переговори між воюючими сторонами вже навязані і вкорі розпочнуть ся подрібні обговорюваня точок насамперед військових, відтак політичних, дотикаючих перемря.

Болгарське правительство приймало просьбу Кімлія паші і предложить єї союзним державам, так що рівночасний крок великих держав в тій справі являє ся безпредметовий, злишний, а навіть сьмішний.

З поля війни доходить нині ще неспростовані вїсти, що по чотиродневній борбі переломили Болгари оборонну турецьку лінію під Чатальджою в самій середині і займили 6 фортів, між ними два новочасно узбрєні.

Дальше доносять, що Греки обсадили півостров Халькідіке коло Солуня. Грецька армія під проводом наслідника престолоа помаширувала з під Солуня на Монастир, а друга єї часть під Евїну. З півночі ідуть на монастир Сєрби.

Про австрійсько-сєрбське напруженє подають часописи такі вїсти.

„Wiener Allg. Zeitung“ довідує ся, що Англія і Франція радили Болгарії, щоби здержала похід сєрбських військ до Дурацо, а російське правительство заявило Сєрбії, що Росія не бажає, щоби Сєрбія заняла Дурацо.

„Daily Graphic“ поміщує характеристичну статью, в якій каже, що лишачи на боці питанє, чи становище Австро-Угорщини супротив домагань Сєрбії оправданє чи ні, австро-угорська монархія певно не може зробити ся посьмішвищем цілої Європи. Домаганя свої висловила по приятельськи і чємно, тому не може зречи ся їх. Сєрбія ставлячи Австро-Угорщину перед доконаним фактом наслідком занятя котроїнебудь пристани, допустила би ся провокації, котрої ніяка з держав, що шанує себе, не могла би спокійно прийняти. На кожний случай Сєрбія при остаточнім обрахунку хоч з вишого взгляду, ніж то формулує Австро-Угорщина, була би безусловно відсунена від Адрийського моря.

Інформації дипломатичних кругів „Wien. Allg. Zeitung“ кажуть, що Пасіч не був упновласнений у відповіді на пропозиції Угронє говорити іменем усіх держав балканського союзу.

„Politische Correspondenz“ дістала з Петербурга вістку, яка потвержує, що петербургський кабінет позістає вірний виключно історичній ролі держави царя, коли попирає змаганя православних балканських народів. Російська дипломатія ділає в тім напрямі, отже що до сєрбських домагань перестєрїгає, щоби не набрали характеру, який міг би поважно захитати союз балканських держав. Коконцев і Сазонов виключно чинні для мирових стремлєнь царя; старають ся оминуть всяке заострене гадок і здержують ся від безпосередного вмішуваня в справу пристани для Сєрбії.

Тєлєграфічна петербургська аґєнція уповажнена заявити, що звичайною видумкою єсть

донєсєнє одної з петербургських часописей, начє би міністерська рада занимала ся кєстєвиєм виміни гадок між Австро-Угорщиною і Сєрбією та рішила станути по стороні Сєрбії і про тє своє становище повідомила австро-угорське правительство за посередництвом російського амбасадора у Відні.

НОВИНКИ.

Львів, 16 падолиста 1912.

— Іменована. Свійський Міністер скарбу іменовує старшого інженера Ант. Недільського в Бєнєляці в Босні радником будівництва в VII класі ранги.

— Презесом Ради повітової в Сяноці вибраний п. Кав. Лясковский з Бажанівки а єго заступником о. Володимир Полянський з Тренчи.

— Стипендії для артистів. Міністерство просвіти оголошує конкурс в цілі наданя стипендій талановитим артистам, які не мають средств до дальшого образованя, а працюють в обсягу красивих штук. Поданя треба вносити до дотичної краєвої власти до 15 січня 1913 р. Старати ся можуть лише самостійні артисти з виключенєм учеників шкіл красивих штук і артистів ремісників. До поданя треба долучити: 1) виказ студий і свідочства представляючі особисті відносини просителя (місце уродженя і приналежності, вік, місце замешканя, маєткові відносини), 2) виказене, в який спосіб задумує петент ужити державної стипендії в цілі дальшого образованя, 3) проби творів петента, з яких кожний треба заосмотрити назвищем автора і 4) виказ долучених праць з означенєм їх числа і рода.

— Оружє і муніція для Румунії. Війня кінчить ся але для більшої безпечности Румунії все-таки спроваджує оружє і муніцію. З Черновець доносять іменню, що там від тиждня переїжджає майже що двя по кільканайцять возів з оружєм і муніцією для Румунії. В четвер переїхало через Чернівці аж 12 вагонів з муніцією і складовими частями всілякого оружя яко посиішна посилка просто до Букарешту. При поїзді був

Сідай собі. Як мені мама розповідала, то тобі добре веде ся?

— Мейбель — промовив він дрожащими устами, — ох, Мейбель!

Якась хороблива жадаба відрєченя залягла була мов чорна тїнь в послїдних тиждєнях єго дорогу житя; в дуєї здавало ся єму, що він ступає по нїй самотний і опущений аж до кінця, лиш щоби улюблену дївчину оминала всяка журба і навіщенє. Але тепер, коли видів єї перед собою, тотя чорна тїнь перемїняла ся в якусь непроникиому, густу мраку, яка відділяла єго на завєсгди від щастя — а все-таки хоч би будучність надїлила єго не знати якою пуждою та яким навіщенєм, він все-таки бажав взяти Мейбель за свою з такожє пристрастю, яка аж грозила зруїнувати єго душу.

Она показала ся зі своєї найлюбїшої сторони. Розповідала єму безнастанно про величавість панського двора, про число служби, про многі товариства, про пишноту костюмів та про газетників та їх похибки в звітах, які они висїдають до газет. Ні, то вже так сьмішно, що аж за боки треба брати ся!

— Подумай собі лиш, Стівне, недавно принєсли они вїсть, що містрєс Рєнсфєлєр мала на собі смїй шїффон і перли а то замість того мала она на собі зелєнковатий шовковий мушлїн з смарагди. Тож я преці можу найліпше знати, бо я мушу сукню піддержувати, підчас коли одна з єї приборних покоєвих — она має їх дві, Парижанки з таким шиком, що й королеви їм би єго позавидували — пришиває до неї китячки із свїжих коивалій. А я собі подумала, коби я хоч раз могла убрати ся в такий чудовий костюм.

Стівн лиш жалєсно покивав на то головою. — Чи щось, чоґо ти ніколи не можєш мати, може тєбе так радувати лиш тим, що ти тому

привидляєш ся? — спитав він а в єго голосі пробивав ся лєдвн що слїд якийсь докір. Чи не волїла би ти замість бути служницею на сїм господарстві, бути королевою в своїм маленькїм царстві?

— Королевою в своїм маленькїм царстві? Як то ти красиво говориш, Стєвє! Але тотя королева мусїла би підлогу чистити, бруднє білє прати, прасувати і воду нєсити, дрова рубати і варити. Мій Боже, тут мені мєє білє виперуть і я не потребуєу вічим журити ся — а хоч я лиш покоєва, то все-таки я жиєу собі зовсїм так само як і панєство.

— І то тєбе так надить, що то готова й дальше жити, як людина без свободи? — перєбив він їй з докором. — Ах, Мейбель, я би цілє житє сам сухий хлїб їв, коби я лиш черєз то міг з тобою бути.

Дївчина усмїхнула ся на то якось непєвно. — Коли слухати, як ти то говориш, то чоловієк видає ся сам собі дуже самолюбивим — сказала она по короткій мовчанці. — Я би певно хотїла бути такою як мама або бажала ба, щоб ти —

Она тут урвала, бо хотїла закінчити: щоби ти не робив собі з мене нічоґо. Але коли глянула на єго чєснє лицє з вірними сїними очима, то не могла того сказати.

— Я не знаєу чоґу, але я не умієу так любити як другі жєнщини — сказала она з якимсь заклопотанєм. От на примір тут одна з покоєвих бігавє як здурїла за третим лєвокам. Часами мене і Мілдію аж злїсть берє, коли мусїємо дивити ся, як она всякими способами хотїла би єго притягнути. А той надутий чоловієк навіть анї крихти на то не зважає — а чоґу? Бо він так само безнадїєно залюбив ся в другій приборній покоєвій а тїй знов здає ся, що она страшенно висша понад него та що

він хибя так само міг би залюбити ся таки в самїй містрєс ван Рєнсфєлєр.

Стівн почув в собі не лиш якусь сїмпатію для тої так безнадїєно залюбленой служниці, але ще й закортїло їго поговорити якої чверть годинки з тим лєвокам, що так дуже задирав нїс до гори. Але рівночасно й відозвала ся в нїм наґдо й якась инша обава, котра могла не менше непокоїти і тоту службу в гальонах.

— Мейбель! — відозвав ся він. — Тут повно самих надутих лєвокаїв, що страшно задирають носи до гори. Чи може й ти —

Она з легковаженєм зачала відпирати ся. — Не жури ся анї трошки, Стівне! — сказала она. — Тоті поперебирані малпи мені байдужі. Ні, мені тут подобають ся лиш всякі вигоди, які можу мати так само як і ті щасливі богачі. Але як би розходило ся о то, щоби дїбрати собі чоловіка до серця, то не знала би я нікого, якого би я ліпше волїла як тєбе, Стівне.

Тож розрадою міг молодий мужчина вдоволити ся, коли небавком опїєсля попрощав ся.

Цїлими тиждєнями ходив якийсь задуманий навіть тоді, коли яко моторовий мусїв свою службу робити і своїм возом кермував з одного кінця величезного міста на другий; робив все лиш чисто механїчно. І в снї і на яві видів лиш Мейбель перед собою. А она видавала ся єму тепер тим більше не до осягненя, бо навчила ся жити в таєжжє вигодах, про які він лиш чував і навіть не міг о них подумати, — красні, дорогі сукні, житя без праці — милий Боже, як міг він їй то все дати за пятнайцять долєрїв тиждєнєвої платнї!

(Дальше буде).

спеціальний урядник румунський, котрий всюди сам заряджував всілякі средства осторожності.

— Дальші вісти про похорон бл. п. Лисенка. Похорон бл. п. Лисенка був так величавий, якого Київ мабуть ще не бачив. Кажуть, що в похороні взяло участь більше як 50 тисяч людей а похід похоронний тягнув ся більше як версту. Коли тіло винесено із Собора, ішли попереду учениці школи М. Лисенка, котрі несли віко домовини. Дальше ішов хор, що числив около 1000 хористів, а за хором несе тіло покійника. На кінці похоронного походу ішли три колесниці, що везли вінці, яких було около 150. На одній колесниці були вінки лиш з самих живих цвѣтів.

На кладовищі над домовиною виголошено чотири бесіди. Перший промовив О. Русов: М. Лисенко — казав він — належав до старого покоління, яке народило ся і вросло ще за часів крѣпацтва. Люди тоді діляли ся на панів, що мали всі права, і на крѣпаків, що ніяких прав не мали. Але одного жрава в сих крѣпаків ніхто не міг одібрати, се права — вливати свої жаді в пісні. Лисенко слухав пісень панських і крѣпацьких і переконав ся, що правда на боці останніх. Він перейняв ся сею правдою і сій правді присвятив все своє життя — нехай же ідеї, якими жив небіжчик, перейдуть в народ і стануть провідними зірками на шого життя.

І. Стешенко в сильних і чутливих словах показав ту тяжку рану, якої зназнада Україна з смертю Лисенка. За все минуле століття в нас були тільки дві такі великі людини: Шевченко і Лисенко. Се великі творці нашої культури. Коли Україна поставить свій національний культурний храм, то перші місця в нїм займуть ці великі будівничі его, они сїятимуть в сьому храмі, як два великі наші свѣтила.

Від австрійської України попрощали Лисенка проф. Володимир Шухевич і о. Остап Нижанковський. Перший з них говорив про те, що тепер не можна уявити, а тим наче в'ясувати собі значіне Лисенка для України. Се зробить історія, зроблять цілі покоління людей. Бесідник старав ся в кількох словах розказати про ту славу й популярність, якою користує ся в австрійській Україні імя небіжчика. Всі просвѣтні й співочі галицькі товариства мали М. Лисенка за свого почесного члена. А в самому Львові засновано спеціальний музичний інститут імени Лисенка, котрий дуже успішно розвивав ся.

Другий представник закордонної України о. Нижанковський зупинив ся на трох епізодах з життя М. Лисенка. Перший — коли трицять літ тому назад Лисенко переслав у Галичину шпиток українських пісень під заголовком: „Quod libet“. Тоді галицькі Українці співали пісеньки німецько-чесько- і італіянсько-польські. Трудно їм було зрозуміти красу рідної української пісні. Але пройшло скільки десятиліть і ся пісня опанувала всім краєм. Про се найяскравіше свѣдчав другий епізод: триюфальна подорож по Галичині Лисенка підчас свого 35 літнього ювілею.

Цікаві і вельми характеристичні сцени підчас похорону розповідає проф. Шухевич у фелетонах „Діла“; наводимо тут кілька:

„Осібний комітет, на чолі якого стояв лікар др. Лукасевич, родом з Галичини, забрав ся до впорядкування походу. У подвір'я вїхали оба вози, аби забрати вінці; а була їх така сила, що оба вози вкрились могилою зелені, з якої висали ленти. Коли тяжко наладовані вози рушили з місця, аби вїхати на улицю, подались між присутними голоси: Що се? Що се? Що се? — При тих словах звертали ся очі усіх на шестирнею запряжений караван, та побачили зі здивованєм, що з цвѣтів, які зложено на сам верх, звисають ще довжезні паперові трубки!

„Що се таке? — питаємо й ми. — Се ленти Ваших галицьких вінців поховала поліція у папір, аби народ їх не помітив!

— Невже се правда? — питають одного з впорядчиків.

— Дійсна правда. — Спішу до поліцейського. — За що ви так прибравли наші ленти?

— Нельзя, не разрешено!

— Таж там нема нічого більш написано,

як „Свому почесному членови і т. п.“ — Не разрешено! — Чому? — „Бо ленти червоні!“ — Таж се наша національна овнака жалоби; наші сьвященники убирають ся на похорони у фелони такої барви; тай то не тільки уніятські а й православні сьвященники такі, як наші. — Нельзя, не разрешено! — А коли я хотів ще кілька слів в обороні червоної краски наших лент сказати, дістав я таку відповідь: „Я вам гаварю, що не разрешено; а коли ви будете обстаєвать на свайом, так я авелю снять венци і приарештую їх“.

Біда бачу — каже п. Шухевич — тут не тільки людий, але й вінці арештують....

По відправленю панахиди винесено тіло на подвір'я. Я подавсь туди, аби взяти величавий срібний вінець, який наша делегация зложила на домовині. Нема вінця! Що се, питаю? — Поліція не дозволила нести! — Та чому? — Нельзя, не разрешено! — Таж там нема нічого написаного! — Нельзя, бо вінець лежить на червоній подушці! — Дайте, я аї накрию папером! — Не разрешаю! — Дайте самий вінець! — Не разрешено! — Ніхто тому не повірив би, але сьвідками сего тисячі людий...

За хвилию скоїлась нова історія: скоро винесено в відкритій домовині тіло, прискочив поліцейський пристав до домовини і хотів „арештувать“ червону китайку, якою були ноги мерця вкриті! Завдяки відвазі і притомности сьвященника, котрий затримав руки поліцейського і сказав: „Нельзя, ето майо!“ — уратувано китайку від приарештованя; всеж таки поліцейський поспрятував висаючі кінці аї у домовину. Китайку сю, що тим набрала історичної вартости, привезено до Галичини, де она буде зложена в Товаристві ім. Миколи Лисенка.

..Ми довідали ся, що осібна депутация ходила до генерал-губернатора просити дозволу промовити над могилою. По довгих торгах удалось вивднати „разрішенє“ на 4 промови із 27 зголошених; 2 мають виголосити російські Українці а 2 Галичани; послідні мусять однак подати „конспект“ промов генерал-губернаторови, після чого він і дасть розрішенє або ні. — На бораі написав я і о. Нижанковський що у голову попало, та такий конспект пішов до губернатора.

Коли вози виїхали, зачервонів ся перший віз від лент наших вінців, які розвинено в паперових трубок (убраних поліцією в суботу); та ледви виїхав віз з церковного майдану на улицю, а вже прискочив до него поліцейський, повнѣжав наші ленти по за віти, аби їх не було видно. В кілька хвиль пізнійше прибув представитель української молодіжи зі Львова, Волод. Барвінський, котрий про заборону виїшуваня наших лент нічого не знав, бо приїхав до Києва в неділю як раз підчас похорону і ледви завісив делегат вінець на возі, а вже з'явив ся поліцейський, здер ленти, подер їх та кинув перед ноги делегатови! (Подерту ленту передали ми у музей, де она по віки сьвідчити буде не то о висшости російської культури, але о страху, якого Росія набралась перед червоною краскою лент!)

Телеграми.

Петербург 16 падолиста. Петерб. Агенция доносить в Києва: Антиросійська демонстрация у Львові в приводу замкненя „Українського клубу“ викликала тут також демонстрацию перед редакцією української гязети „Рада“ і консулятом австрійським. Двері і вікна обох будинків пообливано чорнилом.

Софія 16 падолиста. „Мир“ пише: Єсьмо в передодни мира, позаяк Туреччина звернула ся просто до Болгарії о мир.

Константинополь 16 падолиста. З Сам Стефаново під Константинополем доносять о численних случаях холери. Хорі падають на улицях.

Константинополь 16 падолиста. Німецький корабель вонний Goben прибув тут вчера вечером.

Софія 16 падолиста. Королева вчера перед полуднем в товаристві княгинь відвідала німецьку місію санитарну а по полудни войскову школу, в котрій угорська місія робить службу. Королева обом місіям висказала горячу подяку за труди лікарів. Вечером королева приняла на аудієнції пані належачі до англійської місії.

Ченстохова 16 падолиста. Підчас домашної ревізії, робленої вчера вечером в домі, в котрім мешкали бандити, одного офіцера вярено тяжко встрілами з револьверів а одного поліціяна легко. Одного з бандитів убито.

Атини 16 падолиста. Болгарский генерал Гавацѣва прибув тут і відвідав президента міністрів та міністра справ заграничних. Гостя принято дуже сердечно і висказано собі взаімно желаня з нагоди побід обох армій.

Ціна збіжа у Львові.

дня 15-го падолиста:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10-70	до 11-—
Жито	9-20	„ 9-50
Овес	10-—	„ 10-50
Ячмінь пашний	8-70	„ 9-—
Ячмінь browарний	9-—	„ 10-—
Ріпак	—	„ —
Льнянка	—	„ —
Горох до вареня	12-—	„ 15-—
Васа	—	„ —
Бобяк	8-50	„ 9-—
Гречка	—	„ —
Кукурудза нова	—	„ —
Хміль за 50 кільо	—	„ —
Конюшина червона	95-—	„ 115-—
Конюшина біла	120-—	„ 150-—
Конюшина шведська	110-—	„ 130-—
Тимоха	27-—	„ 32-—

Colosseum Германів

Від 1 падолиста 1912 р.

НОВА ВЕЛИЧАВА ПРОГРАМА.

Gobert Beiling з своїми чотирирожними коміками. — Barat феноменальний еквилібрист. — Hampton and Bauman, найліпша пара крѣольська. — МОЛОДИЙ ТАТО, оперетка — музика Айслера. — Les 4 Sokolowski, таночна група. — Iva Mahr, співачка загребської опери. — Cummin & Seaham, гумористичні акробати. — Renarc & Rilay, пантоміна.

ВІТОГРАФ і т. д. і т. д.

В неділі і свята 2 представленя о годині 4 і 8 вечер.

Білети можна вчаснійше набути в Бюрі днівників ПЛЬОНА, ул. Кароля Людвика 5.

— Рускі диктати до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил владна з методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаконський, учитель школи ім. Шамкевича. Друге поправлене і розширене видане. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску поштово. —

— Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладиле Леонтиня Лучаківська. Львів 1910. Накладом Миколи Залчківського. З друкарні Івана Айхельбергера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцію відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

виплату за відшкодуванням угодити і
уділи за власних інформаций до-до кожної і
моральної

Льобаций квітцятів.

В С Я К І К У П О Н И
і вкладовані цінні папери виплачує
за без поврученя провізкі і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЕ
цього льобачі і інших паперів підлягаю-
чих льобачню.

Няшто введено на відр заграницьних інституцій так звані

С Х О В Н О В І Д О С Т О В Н И Т И (Safe Deposits).

За довжкою 50 до 70 К річко каповитар одержує в студейній випирній свої схоже до вкладочного
указку і від вкладки льобачем, де безпечно а дискретно може переходити огов майно або важкі документи.
В він випирні коштів заке гіволовачній де найдальше ідуці вярджоня.

Прешем догачно овог рода доловитів можна одержати безплатно в асповитовік відділі.

ЛЬОСІВ

перед стратого з причини ви-
льобована.

Долозготовий відділ

приймає вклади і виплачує
задатки на біжучий рахунок,
бере до переходяня цінні па-
пери і уділяє на них за-
датки.

Д. К. Урив, га лицкий акційний

БАННІ ГІПОТЕЧНИЙ У Львові.

Офіс: в Буржові, Чернінцях, Чернопольі. — Експозитури: в Станиславові,
Шльоволючеськах, Новосельци.

КОНОТОРА ВІДПОВІДНИЙ

купує і продає всякі вартісні папери і монети по найдоклад-
нійшій деневній курсі, не числячи ніякої провізії.

Бірюзові заможаленія

ОБЕЗПЕЧЕНЄ